

11de JAARGANG, NR. 193
25 FEBRUARI 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Jaap Berends, Reinier Baas,
 Tom Beek, Fabrice Alleman,
 Universal Indians, Scott Hamilton,
 Lean Left, Barnicle Bill,
 Frank Gratkowski e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Talking Cows, Fay Claassen,
 Hamel/Berry/Hein e.a.
EN VERDER:
17 New York Calling (Roos Plaatsman)

JAZZFLITS 194
 staat 11 MAART op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**WINNAARS GRAMMY AWARDS
 2013**

**In de categorie jazz zijn 10 februari
 2013 in Los Angeles de volgende
 Grammy Awards uitgereikt:**

Best Jazz Vocal Album

'Radio Music Society'
[Esperanza Spalding](#) (Heads Up)

Best Jazz Instrumental Album

'Unity Band'
[Pat Metheny Unity Band](#) (Nonesuch)

Best Large Jazz Ensemble Album

'Dear Diz (Every Day I Think Of You)'
[Arturo Sandoval](#) (Concord Jazz)

Best Latin Jazz Album

'iRitmo!'
[Clare Fischer Latin Jazz Big Band](#)
 (Clare Fischer Product/Clavo Records)

Best Improvised Jazz Solo

'Hot house'
[Gary Burton & Chick Corea, soloists](#)

Van: Hot House (Concord Jazz)

Best Instrumental Composition

'Mozart goes dancing'
[Chick Corea, composer](#)

Van: Hot House (Concord Jazz)

Best Instrumental Arrangement

'How about you'
[Gil Evans](#), arranger (Gil Evans Project)

Van: Centennial - Newly Discovered
 Works Of Gil Evans (ArtistShare)

**Best Instrumental Arrangement
 Accompanying Vocalist(s)**

'City of roses'
[Thara Memory & Esperanza Spalding](#),
 arrangers

Van: Radio Music Society (Heads Up)

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

KEES VAN KOOTEN OP PODIUM MET PLOCTONES

Kees van Kooten en The Ploctones waren 26 januari te gast in de Jazzkerk in Aartswoud. Van Kooten las er voor, onder meer uit zijn komende Boekenweekgeschenk 'De Verrekijker'. Maar hij liet ook zijn muzikale kant zien. Hier op de foto van Joke Schot op mondharmonica - met Ploctone Efraïm Trujillo op saxofoon - en ook nog op trombone. "Ze kunnen en durven improviseren, daar hou ik van", aldus Van Kooten over zijn begeleiders.

FESTIVAL JAZZ IN THE WOODS GAAT NIET DOOR

Het Apeldoornse festival Jazz in the Woods gaat eind mei niet door. Het financiële risico is te groot, onder meer door het wegblijven van sponsors. Vorig jaar trok het festival een recordaantal van 80.000 bezoekers.

Het bestuur van het gratis festival wil van de gemeente een subsidie op lange termijn. Die wil de gemeente Apeldoorn niet toezeggen. Wel is voor 2013 een bedrag van 30.000 euro opzij gelegd. Volgens de gemeente heeft de festivalorganisatie daar echter geen subsidieaanvraag voor ingediend. Wat de organisatie van Jazz in the Woods steekt is dat de horeca te weinig aan het festival bijdraagt. Een voorstel om een verplichte bijdrage op terrassen of verdiensten te heffen, vond evenwel onvoldoende gehoor bij gemeente en horeca. Of het festival volgend jaar wel doorgaat is nog de vraag.

NIEUWS

Mark Alban Lotz. (Persfoto)

Mark Alban Lotz krijgt compositie-opdracht Fonds Podiumkunsten

Fluitist Mark Alban Lotz heeft een compositie-opdracht van het Fonds Podiumkunsten gekregen. Hij gaat tien solo-stukken voor fluit schrijven. Die moeten eind 2013 gereed zijn. "Een kwestie van uiterste discipline", aldus Lotz.

Inkomsten Belgische muziekverkoop 12% gedaald

De inkomsten van de muziekverkoop in België zijn in 2012 met 12% gedaald. In totaal werden meer dan 18,5 miljoen muziekalbums, -singles, -dvd/blu-ray's en geluidsdragers op vinyl verkocht (een omzet van 126 miljoen euro). Albums worden grotendeels op cd verkocht (95%). Losse muziekstukken worden bijna uitsluitend gedownload. De singlemarkt is gestegen met 12,6%, de albummarkt daalt met 13,3%, al vertonen zowel het downloaden van muziekalbums (+ 6,2 %) als de vinylmarkt (+ 38,3 %) een plus.

Spinifex in India

De formatie Spinifex (met onder anderen saxofonist Tobias Klein en gitarist Jasper Stadhouders) heeft in februari vier concerten in India gegeven. Men trad op in Bangalore, Mumbai en Delhi. De tour werd mogelijk gemaakt door het Fonds Podiumkunsten en de Nederlandse ambassade in India.

Jazzcafé Alto tijdelijk gesloten vanwege restauratie fundering

Het Amsterdamse jazzcafé Alto is sinds 18 februari gesloten vanwege de restauratie van de fundering. Naar verwachting zal het werk twee maanden duren. Het voorlopige slotakkoord werd geblazen door saxofonist Hans Dulfer. Hij speelt al twintig jaar op woensdagavond in Alto.

PODIA

CORRIE VAN BINSBERGEN VIERT TIEN JAAR 'SCHRIJVERS IN CONCERT'

Het project 'Schrijvers in Concert' van gitariste-componiste Corrie van Binsbergen bestaat tien jaar. Het jubileum wordt op 13 maart tijdens het BrokkenBal in het Bimhuis gevierd met Kees van Kooten, Toon Tellegen, Remco Campert en A.L. Snijders.

'Schrijvers in Concert' startte in 2003 als experiment in het Bimhuis, toen nog aan de Oude Schans. Het concept: verhalen worden live gelezen door de auteur en tegelijkertijd ontrolt zich een door Van Binsbergen op de verhalen geschreven muzikaal scenario; als 'een film voor je oren'. Remco Campert, Toon Tellegen en Kees van Kooten beten de spits af. Zowel publiek als artiesten vonden het experiment geslaagd. Er volgden tal van optredens en er verschenen zeven luisterboeken: met Remco Campert, Kees van Kooten, Ramsey Nasr, Renate Dorrestein, Josse De Pauw en twee met Toon Tellegen. Met hem is een hechte vriendschapsband ontstaan en een vaste groep: 'Het Wisselend Toonkwintet'.

Op het komende BrokkenBal geeft Toon Tellegen een voorproefje van zijn nieuwe programma 'Het geluk van de sprinkhaan' en wordt het gelijknamige luisterboek gepresenteerd. Remco Campert zal, begeleid door Van Binsbergen, een aantal gedichten voorlezen en Kees van Kooten treedt op met Corrie van Binsbergen, Joost Buis (tb), Albert van Veenendaal (p), Hein Offermans (b) en Alan 'Gunga' Purves (d, perc).

ELLISTER VAN DER MOLEN OP TOURNEE MET OUD-STUDIEGENOOT JEREMY MANASIA

De Amerikaanse pianist Jeremy Manasia komt tussen 24 mei en 5 juni naar Nederland voor een aantal concerten met het kwartet van trompettiste Ellister van der Molen. Aan het eind van de reeks wordt een cd opgenomen.

Van der Molen en Manasia studeerden vijftien jaar geleden samen aan het Haagse conservatorium. Eind 2011 jaar troffen ze elkaar weer in jazzclub Smalls in New York, waar de pianist al weer jaren woont. Vanwege die ontmoetingsplek staat bij hun komende optredens, met ook bassist Jos Machtel en drummer Matthias de Waele, de titel 'Smalls NY' op het affiche.

"Het kwartet speelt voornamelijk eigen werk. Eigenwijs maar toch passend binnen de 'Haagse school', waar onder meer de broers Ack en Jerry van Rooijen, Jarmo Hoogendijk, Frans Elsen maar ook bijvoorbeeld Peter Beets en Simon Rigter onder vallen", aldus Van der Molen in een persbericht over de tournee. De geplande cd wordt opgenomen in de Fattoria Musica studio in Osnabrück. Een deel van de financiering hiervoor moet nog gevonden worden. Daarom gaat in maart een crowdfundingactie van start via <http://www.voordekunst.nl/>.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 190 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht75.pdf>

NIEUWS

Hilary Kole. (Foto: Carol Friedman)

Weduwe Oscar Peterson eist een miljoen van zangeres Hilary Kole

De weduwe van pianist Oscar Peterson eist 1 miljoen dollar van zangeres Hilary Kole. Kole gaf recentelijk een opname van Peterson aan een internetradiostation en dat had niet gemogen. De opname werd in augustus 2006 gemaakt, ruim een jaar voor het overlijden van de Canadees. Volgens de advocaat van Kelly Peterson heeft het radiostation minstens een van de opgenomen tracks gedraaid. Ze eist behalve het geld ook de opname van de songs op. Op de opname is Peterson te horen in 'Bewitched, bothered and bewildered', 'Our love is here to stay', 'My romance' en 'More than you know'. Kole was volgens de gerechtelijke stukken tijdens de opnamen aanwezig als hulpje van de producer. Kole werkte meer dan eens samen met Peterson en trad in 2007 in Carnegie Hall op tijdens een Peterson-erbetoon.

Festival Scheldejazz in Terneuzen gaat door

Door een tekort aan bestuursleden hing het voortbestaan van het festival Scheldejazz in Terneuzen even aan een zijden draadje. Het festival gaat echter door, want begin dit jaar is een aantal nieuwe bestuursleden benoemd, onder wie festivalprogrammeur Eddy Westveer. Westveer is tevens programmeur van jazzpodium Porgy & Bess, waarmee het nieuwe bestuur nauwer wil samenwerken. De 41ste editie van Scheldejazz is van 24 tot en met 26 mei.

PODIA VERVOLG

JAZZDAG BREIDT UIT NAAR TWEE DAGEN

De Jazzdag, het belangrijkste Nederlandse jazznetwerk-evenement, duurt dit jaar twee dagen in plaats van één. Het gebeuren vindt op 28 en 29 juni in Rotterdam plaats, in LantarenVenster, Hotel New York en Kantine Walhalla.

Vrijdagavond 28 juni bestaat het festivalprogramma uit showcases van Nederlandse jazzartiesten die komend jaar op binnenlandse en buitenlandse podia te vinden zijn. Zaterdagavond 29 juni is de finale van de European Jazz Competition. Door de extra dag zal ook de Jazzdagconferentie, met panels, workshops en presentaties voor professionals twee dagen duren.

De organisatie van de Jazzdag hoopt dat tijdens de komende zevende editie krachten kunnen worden gebundeld om te komen tot een European Talent Exchange Program. Via dat programma moeten Europese artiesten vaker op Europese festivals en in Europese media gaan verschijnen. De organisatie van de Jazzdag hoopt met de uitbreiding meer buitenlandse bezoekers te trekken, zoals afgevaardigden van radiozenders, boekingskantoren en artiesten.

NIJMEEGSE INSTELLINGEN FUSEREN TOT HUIS VOOR ACTUELE MUZIEK

Het Muziekenhuis en het Lindenberg Productiehuis gaan samen door als Huis voor Actuele Muziek. De fusie van de twee Nijmeegse instellingen wordt 1 maart een feit.

Het nieuwe Huis zal feestelijk worden geopend met optredens van vocaliste Greetje Bijma, harpiste Lavinia Meijer (1 maart) en pianist Jef Neve (2 maart) in het Lindenberg Theater. Het Huis voor Actuele Muziek gaat onderdak bieden aan jazz, impro en eigentijdse gecomponeerde muziek. Artistiek leider is Cyriel Pluimakers. Hij gaat niet alleen 'traditionele' concerten organiseren, maar ook thematische evenementen en festivals. Regelmatig zullen er ook kruisbestuivingen met andere kunstvormen zijn, zoals literatuur, film en dans.

OVERIG

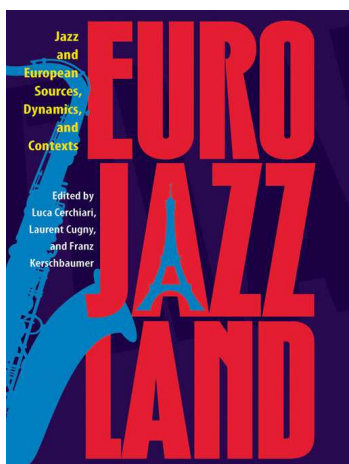
GRAMMY AWARD 'BEST ARRANGEMENT' VOOR WIJLEN GIL EVANS

Orkestleider Gil Evans is postuum met een Grammy Award geëerd voor een arrangement dat hij in 1947 maakte. De Grammy 'Best Instrumental Arrangement' ging 10 februari naar zijn bewerking van 'How about you'.

Evans schreef het arrangement vlak na WO II voor het Claude Thornhill Orkest. Het werd vorig jaar door dirigent Ryan Truesdell uit de mottenballen gehaald voor zijn cd 'Centennial: Newly Discovered Works Of Gil Evans'. Truesdell nam in Los Angeles de Grammy Award in ontvangst: "I'm so thrilled for Gil's music to receive this great honor. Thanks to the Evans family who gave me access to his archives, the amazing musicians, engineer James Farber, and of course the many ArtistShare participants who helped to make this project a reality. Mainly, I'd like to thank Gil for creating this unique sound and voice that he had in his music." Bij leven werd Evans, die in 1988 overleed, elf keer voor een Grammy Award genomineerd. Hij kon tweemaal met een beeldje huiswaarts keren.

JAZZ OP PAPIER

HET JAZZDISCOURS: EEN ZAAK VOOR ACADEMICI?

Luca Cerchiari, Laurent Cugny, Franz Kerschbaumer (ed.).
Eurojazzland : Jazz and European Sources, Dynamics, and Contexts. – Boston : Northeastern University Press/ University Press of New England, 2012. 484 pag.
 ISBN 978-1-58465-864-1 geb. met stofomslag.
 Prijs 46 euro.

Dat er in Europa eerder en beter over jazz geschreven zou zijn dan in het land van oorsprong, is een van die mythes waar de jazzschrijverij vol van zit. Ze is in 1988 doorgeprikt door de Amerikaan James Lincoln Collier. Hij noemt schrijvers als Abbe Niles (over blues, maar dat niet alleen), fotograaf Carl Van Vechten (maakte portretten van Bessie Smith) en criticus R.D. Darrell (over Duke Ellington). Eind jaren twintig waren zij beter op de hoogte dan hun Europese tijdgenoten: ze stonden midden in de muzikale gebeurtenissen, terwijl er aan deze zijde werd geschreven (en geoordeeld) door een clubje van op zijn best goedwillende liefhebbers, maar op afstand. Wel hadden de eerstgenoemden de pech dat hun artikelen verschenen in tijdschriften met een beperkt bereik, terwijl de Europeanen in de luxe omstandigheid verkeerden hun mening in boekvorm te mogen verkondigen. De ironie wil, zo schreef Collier destijds, dat op hetzelfde moment dat zij over jazz gingen schrijven – hij spreekt over de periode 1930-1935 – de Amerikanen ermee ophielden.

Pas in de jaren vijftig wierpen musicologen, aan beide zijden van de oceaan, zich op om met kennis van zaken de muziek op zijn eigen merites te beoordelen. In die situatie is een tijdlang weinig veranderd. Tot in het begin van de jaren negentig de schrijverij het privilege scheen te worden van een nieuwe generatie: die met een academische of daarmee gelijk te stellen achtergrond. Zij benaderden de muziek interdisciplinair, zetten die in een breder kader.*

Een staalkaart van die trend is 'Eurojazzland', een nieuw boek over de veelsoortige jazzrelaties tussen Amerika en Europa. In negentien hoofdstukken – met de inleiding erbij twintig – heeft een gemengd gezelschap van evenzovele geleerden het jazzverkeer over en weer vanuit diverse invalshoeken bekeken. Ook bovenvermelde mythe komt weer ter sprake.

De Fransman Laurent Cugny doet het allemaal nog eens over en betreft daarin tevens hoe er indertijd over de pre-jazzperiode werd geschreven. Verder wijst Cugny op zeker drie geschriften van Europeanen uit de jaren twintig, maar komt – al schijnt hij niet op de hoogte te zijn van Colliers pamflet – tot dezelfde conclusie: zijn landgenoot Hugues Panassié en de Belg Robert Goffin wisten er niets van. Van de Amerikanen noemt Cugny verder nog Roger Pryor Dodge, wiens werk door zijn zoon in 1995 werd gebundeld onder de titel 'Hot Jazz and Jazz Dance, Collected Writings, 1929-1964', een uitgave die menigeen is ontgaan.

Het boek is opgezet als een drieluik, maar het werkt niet echt. Wel is terecht voorrang gegeven aan de invloed van de Kelten; niet nieuw, maar hier is met concrete voorbeelden aangegeven waar we ritmische verschuivingen als de 'Scotch snap' en de frasering in drieën kunnen aantreffen. Een andere overname, hoewel mijns inziens eerder incidenteel dan structureel, is die van melodisch materiaal uit alle lagen van de westerse muziek (van 'Just a gigolo' tot 'Les feuilles mortes'). Dan is er de invloed van de Franse school op het gebied van strijkers (Grappelli, Ponty c.s.) en de blues en rock uit de Engelse hoek, die tot allerlei mengvormen met popmuziek hebben geleid.

[...lees verder op de volgende pagina \(rechterkolom\)](#)

**WAIL
MOODY
WAIL**

**JAMES
MOODY**
and his band

James Moody: 'Wail Moody Wail'

WAILING

De suggestie in mijn rubriek in Jazzflits 191 om een vertaling te vinden voor de term 'Wail' in een gedicht van Jack Kerouac heeft enkele reacties opgeleverd. De vertaling, zoals die in de woordenboeken staat, is duidelijk: jammerlijk huilen, weeklagen. Een ander kwam aanzetten met de titel 'Wailing for Weelink', een stuk van bassist Dick Bezemer met een woordspeling op zijn collega Hans Weelink, in 1955 opgenomen in de serie 'Jazz behind the dikes'. Zo zijn er meer: 'Prince of wails' (Elmer Schoebel), 'Wall Street wail' (Duke Ellington) en 'Dale's wail' (Roy Eldridge). Fats Navarro verwees in diens 'Wailing wall' naar de Klaagmuur in Jeruzalem. Dan zijn er nog: 'Wailing vessel' (Bob Cooper), 'Wailin' with Hank (Mobley)' en 'Wail' (Bud Powell).

We hebben hier te maken met 'slang'. Specialistische woordenboeken op dit punt geven diverse verklaringen, maar de beste vond ik in Eric Townley's 'Tell Your Story': "Wail: to play exceptionally well with great inspiration." Zoals gezegd, als iemand dat roept vanuit het publiek, is dat een aansporing om op die voet door te gaan. Onder de inzenders was een ervaringsdeskundige, die roept dan: 'Wow'. Aardig, maar dat voldoet om twee redenen niet: het is nog altijd Engels en het is een constatering achteraf. Wat er dichtbij komt is: 'Go, man, go', de titel die Jeroen de Valk zijn boek meegaf, maar ook dat is Engels. Ik vrees dat we er geen Nederlands equivalent voor hebben.

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Omgekeerd hebben het verblijf van een Benny Carter en de concerten van Duke Ellington enorm bijgedragen aan de verspreiding hier. Van de laatste maakte John Hasse een dag-voor-dagschema van alle tournees in Frankrijk van 1933 tot en met 1973. Rainer E. Lotz is aanwezig met zijn specialisme: de zwarte minstrels in het vaudeville-circuit van Europa. En onvermijdelijk in dit verband, nadat André Hodeir er in de jaren vijftig gehakt van heeft gemaakt, duikt andermaal de kwestie op van de vermeende invloed op klassieke componisten als Debussy en Milhaud.

Enigszins buiten het kader van het boek lijkt de doorwrochte bijdrage over de 'Latin tinge', die echter meerdere facetten kent dan werd aangenomen. De auteur, Bruce Boyd Raeburn, maakt onder andere gebruik van de geluidsbanden, opgenomen door William Russell en opgeslagen in het Hogan Jazz Archive van de Tulane universiteit.

Andere thema's zijn: de aanhoudende aanwezigheid van de cool jazz in Europa, de dixielandrevival in Engeland en Frankrijk en het volwassen worden van de synthesizer na zijn beginfase in een mimesisfunctie, het nabootsen van andere instrumenten. Een vreemde eend in de bijt is het interview met de Italiaanse pianist-componist Giorgio Gaslini, dat voorafgegaan wordt door een stukje zelfpromotie. Er worden hem kant-en-klare vragen gesteld, waarbij hij alle gelegenheid krijgt zijn wapenfeiten tentoon te spreiden.

Meerdere essays houden zich bezig met de moderne ontwikkelingen in diverse landen (de free jazz en de Fluxus-beweging, de muziek in Noorwegen en het platenlabel ECM) en in hoeverre de kenmerken nationaal of van grensoverschrijdende invloed zijn op de jazz als geheel. Herbert Hellhund trekt het postmoderne debat in het bredere verband van de diverse verschijningsvormen van de cultuur: "Zo divers als de terreinen van dit debat uit elkaar liggen, op alle is één constante van toepassing: algemeen wordt als feit aangenomen dat het afgelopen is de verdere voortgang te zien in de richting van één enkel historisch doel. Daarbij doet zich de vraag voor wat het loslaten van deze onwankelbare, historisch gegroeide standvastige factor voor gevolgen zal hebben." (pag. 433)

Het kan niet anders of zo'n kaleidoscopische opzet leidt tot een grote diversiteit aan bijdragen, niet alleen vanwege de behandelde thematiek, maar door de wijze waarop die is uitgewerkt. De een levert een taai werkstuk af, de ander houdt het bij een opsomming. Twee hoofdstukken gaan gepaard aan een lijst van in totaal 78 luistervoorbeelden: de Keltische invloeden en de cool jazz in Europa. Mogelijk zijn ze bedoeld als bijlage voor een symposium, maar in deze vorm kan de lezer er weinig mee. Zijn ze verkrijgbaar? Ik heb vergeefs naar een verwijzing gezocht.

Jan J. Mulder

* Zie ook het overzicht van een tiental vaktijdschriften, op papier en online, door Matthias Heyman in: Adem : driemaandelijks tijdschrift voor muziek. – Leuven : Lemmensinstituut, jrg. 48, nr. 4 (okt.-dec. 2012), pag. 170-174

Werp hier een blik in 'Eurojazzland : Jazz and European Sources, Dynamics, and Contexts': <http://bit.ly/12QvAir>

CD-RECENSIES

JAAP BERENDS
Nacht Noch Nevel
Bosrecords
www.jaapberends.nl

Bezetting:
 Jaap Berends (g).

Met trots vermeldt gitarist Jaap Berends op zijn website: „Harry Sacksioni vindt de sound van mijn solo-cd 'Nacht Noch Nevel' geweldig.” En Sacksioni is toch niet de eerste de beste in gitaarland. Aan de oren van de man die de sologitaar groot maakte, mankeert niets. De vijftien stukken die Berends (behalve gitarist, bassist en componist is hij 'sound engineer') opnam zijn inderdaad van een stil makende schoonheid.

**'Jaap Berends weet je emotioneel te raken.
 Man en gitaar vormen een organische eenheid.'**

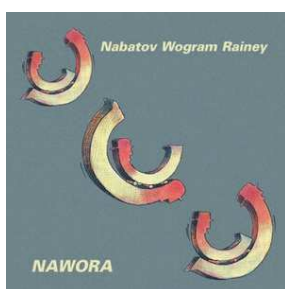
Berends beschouwt zijn album als een ode aan de verwondering voor de mens die na zijn dood in een omgeving zou belanden waar nacht noch nevel is. Geïntrigeerd door die gedachte speelde Jaap de titels in op een Levin 325 jazzgitaar uit 1966, die hij voor de eigenaar had gerepareerd. Sferische verklankingen van Berends innerlijke wereld, zonder enige opsmuk en met diverse technieken uitgevoerd. Het ene moment klinkt de Levin als een percussie-instrument, het volgende als een strijkkwartet. Maar meestentijds horen we de pure warme noten van alleen de 'archtop'.

Knap is het vooral dat de cd niet gaat vervelen. Man en gitaar vormen zo'n organische eenheid dat je tussen de welgekozen noten door naar de 'stem' en het 'verhaal' van Jaap Berends luistert. Berends gebruikte geen normale studio, maar musiceerde in een vakantiehuisje in Scheveningen. Het is dan ook geen toeval dat een aantal composities de zee en het strand als thema hebben. Berends zal met dit werk geen hits scoren. Wel weet hij je emotioneel te raken en dat is veel belangrijker dan commercieel succes boeken.

Hans Invernizzi

Maak kennis met Jaap Berends: <http://bit.ly/VVtAI0>

NABATOV/WOGRAM/RAINEY
Nawora
Leo Records (www.leorecords.com)

Bezetting:
 Simon Nabatov (p),
 Nils Wogram (tb),
 Tom Rainey (d).

In december 2009 had pianist Simon Nabatov het podium van de Keulse jazzclub The Loft tot zijn beschikking. Hij speelde er met vier muzikanten in drie formaties. Het complete kwintet was te horen met composities van de instigator op de cd 'Roundup', die in 2010 bij Leo Records verscheen. In 2011 volgde 'Square Down' met cellist Ernst Reijseger en saxofonist Matthias Schubert, een album met vrije improvisaties.

Ook het nieuwe album 'Nawora' gaat puur uit van de fantasie van een trio dat naast Nabatov uit trombonist Nils Wogram en drummer Tom Rainey bestaat. De favoriete improvisatiestrategie van het drietal is het in elkaar puzzelen van een muzikaal betoog op basis van kleine bouwstenen. Zo wordt er in zowel volheid als intensiteit gebouwd, en kan het er af en toe heftig aan toe gaan. In het midden van 'Persistence is a virtue', bijvoorbeeld, komt Rainey na een opening van kleine pianofiguren met een aanhoudende, dwingende groove. Het drietal gaat er rondborstig mee vandoor, om vervolgens stil te vallen op een bedachtzame, maar ritmische pianosolo. Als Wogram en Rainey zich weer bij Nabatov voegen, ontstaat een lichtvoetig geheel. Het geeft aan hoe veelzijdig, speels en bedachtzaam het drietal musiceert, want de track is een goede indicatie voor de rest van het album.

Herman te Loo
www.leorecords.com

Bekijk het duo Wogram-Nabatov: <http://bit.ly/15hEmtC>

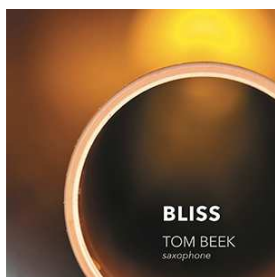
REINIER BAAS
Mostly Improvised Instrumental
Indie Music
Mainland Records

Bezetting:

Reinier Baas (gt),
 Ben van Gelder (as),
 Maarten Hogenhuis (as),
 Sean Fasciani (b),
 Mark Schilders (d).

TOM BEEK
Bliss
TomLaLa Records
 (www.tombeek.nl)

Bezetting:

Tom Beek (as, ts),
 Mike Boddé (piano),
 Udo Pannekeet (b),
 Tim Langedijk (g), Marcel Serierse (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Wat een titel! De vorige cd van Reinier Baas heette: 'More Socially Relevant Jazz Music'. De vraag is of deze titels niets- of juist veelzeggend zijn. De songtitels zijn van hetzelfde kaliber: wat te denken van 'Off the sauce', 'The 2nd coming of Homunculus' of 'Envanje'? De bemanning van de band is op beide cd's gelijk. Weer zijn er twee uiterst progressieve altsaxofonisten van de partij: Ben van Gelder en Maarten Hogenhuis. Baas en zijn mannen kijken niet terug naar het verleden en traditionele jazz lijkt geen inspiratiebron te zijn. Ook lijken er geen plannen of afspraken gemaakt te zijn. Ze laten de muziek gewoon op een organische wijze ontstaan.

Behalve de laatste track van de cd zijn alle stukken toch van Reinier Baas. Hij heeft de muzikale touwtjes in handen. Net als de geit op de hoesfoto die hij aan een touw vasthoudt. Op de website van Reinier staat een leuk filmpje waarop te zien is hoe lastig het is om met drie mensen een geit voor de camera 'in toom te houden'. De leider is lid van het New Rotterdam Jazz Orchestra en deed daarmee een project met geestverwant Anton Goudsmit. Het geluid van de gitarist neemt op de cd niet zo'n prominente plaats in als dat van de twee saxofonisten. Dat maakt het beluisteren spannender en de rol van de gitaar steeds krachtiger. 'Mostly Improvised Instrumental Indie Music' heeft een soort serieuze baldadigheid. Een speelsheid van een rebels gitaarjochie dat met een topscore is afgestudeerd. Net als bij zijn vorige album besluit Baas de cd solo: in 'Black narcissus' van Joe Henderson laat hij zien waartoe hij zonder zijn band in staat is. Prachtig!

Peter J.Korten

Bekijk deze formatie live: <http://bit.ly/ZmleKJ>

De Leidse saxofonist Tom Beek (1969) ging in zijn eentje staan spelen in de St. Vituskerk in Hilversum en nam zijn 'takes' op in eigen beheer. Zeven solostukken met prachtig natuurlijk galm vormen de basis van Beeks laatste cd 'Bliss'. Voor de overige vier stukken dook Tom de studio in met een stel muzikale vrienden, onder wie de cabaretier en pianist Mike Boddé.

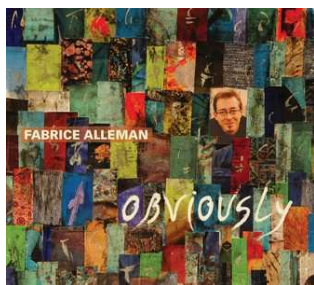
In het verstilde godshuis blies Beek met perfecte instrumentbeheersing de noten van vijf eigen composities, 'Nocturne no. 2' van Chopin en de standard 'Body and soul'. De sfeer is ongelooflijk intiem. Alsof je Tom Beek 'betrappt' bij een repetitie. Beeks originele werk is van een grote schoonheid. Hij speelt zo intens dat je vergeet alleen een sax te horen.

Met zijn makkers als begeleiders houdt de saxofonist het ook kalm en bedaard. Iedereen musicceert ingetogen en met grote precisie. De repertoirekeuze is gevarieerd: 'Soledad' van Astor Piazzolla, 'Wat voor weer zou het zijn in Den Haag' van Harry Bannink, 'Wiegeliëd' van Boddé en 'In a silent way' van Joe Zawinul (Weather Report).

Erg veel jazz horen we niet, maar het ene stuk vleit zich nog zachtvaardiger rond je oren dan het andere. Zowel in melodisch opzicht als qua arrangementen biedt 'Bliss' een breed pakket. In zijn 'linernotes' citeert Beek de Franse mime-speler Marcel Marceau: 'Muziek en stilte gaan zo goed samen omdat muziek gebruikmaakt van stilte, en de stilte vol muziek zit'. Een rake typering van deze cd.

Hans Invernizzi

Bekijk het duo Beek/Boddé: <http://bit.ly/12BWPl0>

FABRICE ALLEMAN**Obviously****Igloo****Bezetting:**

Fabrice Alleman (ss, ts, kl, bkl, voc),
 Nathalie Lories (p, rhodes),
 Reggie Washington (b, bg),
 Lionel Beuvs (d),
 Lorenzo Di Maio (g, el-g on #3 & 7).

UNIVERSAL INDIANS**Nihil Is Now****Stone Floor Records**

(www.stonefloorrecords.com)

Bezetting:

John Dikeman (ts, ss),
 Jon Rune Strøm (b),
 Tollef Østvang (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Saxofonist Fabrice Alleman is al zo'n twintig jaar lang een vaste waarde binnen de Belgische jazz, en 'Obviously' bevestigt die positie. De titel zegt iets over zijn concept: hij zoekt naar vanzelfsprekend klinkende melodieën en progressies, die klinken als 'een heldere en richtinggevende levensenergie'. Dat klinkt véél zweveriger dan de muziek zelf: die is energiek, gevarieerd, logisch.

Alleman speelt voortreffelijk sopraan en tenor (zijn klank en intonatie op de eerste zijn prachtig), en reserveert de klarinetten en de stem vooral voor een spaarzame 'overdub' hier en daar. Dat had wat mij betreft niet eens hoeven, maar hier en daar doet het wel even denken aan Miles Davis' jaren zeventig, of zelfs aan Louis Sclavis' in het Keltisch klinkende 'folky' openingsnummer 'J-J'. Pianiste Nathalie Lories, zelf eerder lyrisch van spel, tovert probleemloos zeer overtuigende lyrische 'fusion' tevoorschijn. Gitarist Lorenzo Di Maio voegt op twee 'tracks' een doeltreffend vervormde elektrische gitaar toe, maar ook die extra klankkleur was wat mij betreft niet nodig geweest: het basiskwartet is sterk genoeg. Bassist Reggie Washington speelt zich nergens op de voorgrond, maar verzorgt overal een stevige 'fond'. Drummer Lionel Beuvs speelt een keurige set, en voorziet Tony Williams' 'Sister Cheryl' (het enige nummer dat niet van Allemans pen is) van een heerlijke lichte variant van de originele beat. 'Sister Cheryl' is trouwens erg mooi: een intro op basklarinet, Beuvs' borsteltjes in combinatie met basgitaar, en een pianosolo die zacht op rhodes begeleid wordt.

Een hedendaagse jazzrockfusion-plaat met een erg lyrische inslag, met een veel 'zwartere' feel dan de meeste Europese hedendaagse sets, en met een charmante jarentachtigsfeer. Een warme aanrader!

Arne Van Coillie

Het kwartet op GentJazz 2012: <http://bit.ly/11UwNKV>

De power-freejazz in de trant van Albert Ayler of Charles Gayle is bepaald niet dood. Hij is anno 2012 echter wel flink veranderd. Het ongebreideld loos gaan in de hoogste versnelling is er niet meer bij. Er is meer aandacht voor dynamiek en subtiliteit. Dat bewijst ook het trio Universal Indians, dat bestaat uit de Amsterdams-Amerikaanse saxofonist John Dikeman en de Noren Jon Rune Strøm (bas) en Tollef Østvang (drums). In het openingsnummer van het debuutalbum 'Nihil Is Now', 'Schizo in the park', koppelt Dikeman een freejazz-timbre aan de ritmiek en klank van Sonny Rollins. Østvang ondersteunt dit gevoel met dansende trommels, en dan lijkt het werk van iemand als de Braziliaanse tenorsaxofonist Ivo Perelman dichterbij dan de snoeihard blowende dragonders uit de hoogtijdagen van de 'energy jazz'. Subtiliteit en gedrevenheid zijn bij de universele Indianen goed in balans, en de Noren hebben een indrukwekkende instrumentbeheersing in hun vingers. Het strijk- en plukwerk van Strøm kan zich meten met dat van William Parker of Wilbert de Joode (om maar eens twee gerelateerde vakbroeders te noemen), zoals te horen is in de intro tot 'Dressed like cowboys'. De ingrediënten zijn zorgvuldig uitgekozen, en de maaltijd is smakelijk, en daarom is het jammer dat de dis al na 37 minuten ten einde is. Ik had zeker nog wel een toetje gelust.

Herman te Loo

De groep speelt op 4 april in het Amsterdamse Bimhuis, met de Amerikaanse multi-instrumentalist Joe McPhee als gast.

LEAN LEFT
Live at Café Oto
Unsounds

Bezetting:

Andy Moor (g),
 Terrie Ex (g),
 Ken Vandermark (s),
 Paal Nilsson-Love (d).

De formatie Lean Left live in 2010:

<http://bit.ly/Zb5zKf>

CHRISTOPH STIEFEL
Inner Language Trio Live!
Basho Records

Bezetting:

Christoph Stiefel (p),
 Thomas Lähns (b),
 Lionel Friedli (d),
 Kevin Chesham (d op twee tracks).

Bekijk het trio aan het werk:

<http://bit.ly/YAoihs>

Het Inner Language Trio toert de komende maand in Nederland: 4/3 LUX, Nijmegen; 6/3 Paradox, Tilburg; 8/3 De Doelen, Rotterdam.

VERVOLG CD-RECENSIES

Als je ooit in Londen komt, dan is een bezoek aan Café Oto een verplichting. Doet het onwaarschijnlijke geval van een ongeprogrammeerde avond zich voor? Zet dan je dwaalgang door de wijk Dalston voort, het hoofdkwartier van saxofonist Evan Parker, de Vortex Jazz Club, ligt om de hoek.

'Live at Café Oto' van Lean Left is een graadmeter voor wat er in Café Oto te zijner tijd op je te wachten staat. Lean Left bestaat uit saxofonist Ken Vandermark, drummer Paal Nilsson-Love en The Ex Guitars Andy Moor en Terrie Ex. In eerste instantie lijkt dat een vreemde combinatie, maar voor eenieder die The Ex een beetje kent of de ensembles waarin Vandermark en Nilsson-Love zich ophouden, is het niet meer dan logisch. Terrie Ex speelde bijvoorbeeld al met drummer Han Bennink en klarinettist Ab Baars; Vandermark en Nilsson-Love met Peter Brötzmann, ook niet de lieflijkste saxofonist op aarde; en Andy Moor zoekt al enkele jaren het conflict op met componist Yannis Kyriakides. Op 'Live at Café Oto' komen de vier bij elkaar tijdens twee improvisaties van ruim een halfuur. De eerste improvisatie, 'Koevoet', heeft een aanloopje nodig met het bekende freejazz-geneuzel, je wordt in de war gebracht en er is nog weinig richting in de muziek. Dat is aardig maar gelukkig maakt Lean Left niet de fout om dat te lang vol te houden. Al snel legt Nilsson-Love een flink tempo neer waar The Ex Guitars een muur van gitaren bovenop bouwen en Vandermark obstinate motieven blaast. Een bak herrie die uitzonderlijk goed swingt.

Jan Nieuwenhuis

'Swingen als een Zwitser' is niet echt een vaste uitdrukking in het Nederlands, en daar zal pianist Christoph Stiefel met zijn Inner Language Trio ook geen verandering in brengen. Maar er gebeuren wel een hele hoop andere boeiende dingen. Stiefel (eindelijk kennen we voortaan een antwoord op de gevreesde Trivial Pursuit-vraag 'Noem een Zwitserse jazzpianist') verdiende zijn sporen bij harpist Andreas Vollenweider, werkt al sinds 1990 met eigen groepen, en verdiept zich sinds 2003 in de isoritmiek. Wat begon als een experiment, werd een huisstijl.

Isoritmiek is een polyfone compositietechniek die vooral bekend werd door de veertiende-eeuwse componist Guillaume de Machault, maar die ook bij diverse twintigste-eeuwse klassiekers terug te vinden is (Stravinsky, Messiaen, Cage): een ritmisch basispatroon keert de 'hele' compositie door terug, zonder dat er een rechtstreeks (ritmisch) verband is met de melodische bouwstenen – waardoor zich bevreedende verschuivingen (kunnen) voordoen. Concreet klinkt dit nog het meest als het gebruik van uitgewerkte ostinaten ter begeleiding van de stukken en improvisaties.

Stiefel ontwikkelde hiervoor (of hierdoor) een erg krachtige en onafhankelijke linkerhand, die de muziek samen met bas en drum energiek voortstuwt; de improvisaties en de thema's zijn soms erg abstract (de motetten van de Machault waren dat vaak ook). Een té rigide kanalisering van de energie gaat Stiefel tegen door af en toe de isoritmie te laten onttaarden in erg vrije passages, en door enkele lyrische, niet-isoritmische stukken op het repertoire te zetten – die erg mooi zijn, en tussen al het obstinate geweld te weinig aandacht dreigen te krijgen. Het bespelen van de pianosnaren met de hand wordt, bij wijze van extra klankkleur, niet geschuwd. Het geheel blijft erg abstract en intellectualistisch aandoen, maar is boeiend en de moeite waard. **Arne Van Collie**

**ATZKO KOHASHI
& SEBASTIAAN KAPTEIN**
Dualtone

TONIQ Records
(www.atzkokohashi.com)

Bezetting:

Atzko Kohashi (p),
Sebastiaan Kaptein (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

De in Amsterdam wonende Japanse pianiste Atzko Kohashi heeft iets met duo's. In 2009 nam ze met bassist Frans van der Hoeven 'Amstel Moments' op. Een beluisterenswaardige cd waar ze een tournee (in 2013) door haar vaderland aan overhield. Ook in 2009 verscheen het album 'Turnaround', een liveregistratie van een concert met de Japanse bassist Yosuke Inoue.

Nu is er de cd 'Dualtone'. Daarvoor dook Kohashi de studio in met drummer Sebastiaan Kaptein, een ervaren musicus die met alle grote namen in ons land heeft samengewerkt en in Okinawa in Japan woont. Het tweetal nam met opnametechnicus Frans de Rond in Hilversum in één dag negen (minder bekende) standards onder handen en drie eigen composities, waaronder 'Icebreaker No 1' van Kaptein en 'Icebreaker No 2' van Atzko. Het nieuwe album bevat, net als de vorige van Kohashi, geen pianonoot te veel. Wel mag Kaptein de serene oosterse rust plezierig verstoren met veellagig slagwerk. Ook Kohashi laat zich verleiden tot extravertere improvisaties dan we van haar gewend zijn. Maar in de meeste stukken horen we de gedecideerde aanpak die we kennen.

De pianiste laat de vleugel weldadig ontspannen zijn werk doen en zoekt het niet in het etaleren van haar gerijpte techniek. Dit is 'musicians music' en daarmee geen ijsbreker naar een heel groot publiek. Maar aangezien het in Japan wemelt van oprechte jazzliefhebbers, zullen de concerten daar ongetwijfeld goed worden bezocht. Hopelijk bereiken Kohashi en Kaptein dezelfde 'flow' als op de plaat, die dankzij De Rond zeer 'nabij' en 'live' klinkt.

Hans Invernizzi

Luister hier naar fragmenten van de cd:

<http://www.atzkokohashi.com/samplemusic.htm>

SCOTT HAMILTON & HARRY ALLEN
'Round Midnight
Challenge

Bezetting:

Scott Hamilton (ts),
Harry Allen (ts),
Rossano Sportiello (p),
Joel Forbes (b),
Chuck Riggs (d).

Bij tenorsaxofonist Scott Hamilton heb je altijd een beetje het gevoel dat je terug in de tijd gaat. Je hoort Zoot Sims maar ook Ben Webster in zijn geluid door. Hij speelt vol, met zware tonen en tevens met een natuurlijke souplesse. Tenorsaxofonist Harry Allen is een groot bewonderaar van Hamilton en dat is op 'Round Midnight' ook meteen duidelijk: hij heeft hetzelfde volle kenmerkende tenorgeluid. De heren klinken op deze cd dan ook als een klok, vullen elkaar naadloos aan en worden uitstekend begeleid door een swingende ritmesectie.

De tenoristen openen overtuigend met 'Melancholy baby' uit 1912 en zetten daarmee meteen de toon van de hele plaat. De tijden van de swing herleven. Naast 'How I am to know?' uit 1929 volgen er ook recentere stukken: mooie uitvoeringen van Neil Hefti's 'Flight of the foo birds', Curtis Fullers 'The opener' en tot slot het titelnummer: Monks 'Round midnight'. Dit is alweer de derde cd van de heren samen. Een album met gedegen en solide swingwerk.

Bart Hollebrandse

Bekijk Hamilton en Allen hier: <http://bit.ly/mz2gqi>

Scott Hamilton geeft vanaf 28 februari enige optredens met het Rein de Graaff Trio. Een greep hieruit:

28/2 Platform Theater, Groningen;

1/3 De Tor, Enschede; 2/3 De Stoep, Spijkenisse;

3/3 De Burcht, Leiden;

7/3 Bimhuis, Amsterdam;

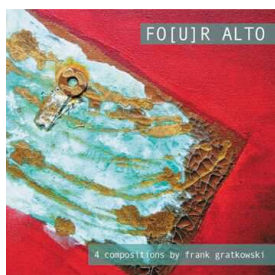
8/3 Jazz Room, Breda en 10/3 Van Beresteyn, Veendam.

VERVOLG CD-RECENSIES

FRANK GRATKOWSKI

Fo(u)r Alto

Leo Records

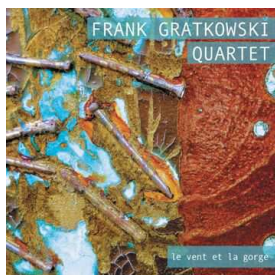
Bezetting:

Frank Gratkowski (as, comp),
Florian Bergmann (as),
Benjamin Weidekamp (as),
Christian Weidner (as).

FRANK GRATKOWSKI QUARTET

Le Vent Et La Gorge

Leo Records

Bezetting:

Frank Gratkowski (as, kl, bkl, cbkl, comp),
Wolter Wierbos (tb),
Dieter Manderscheid (b),
Gerry Hemingway (d).

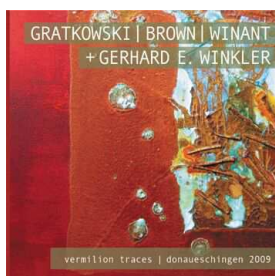
GRATKOWSKI/BROWN/WINANT +

GERHARD E. WINKLER

Vermillion Traces

(Donaueschingen 2009)

Leo Records

Bezetting:

Frank Gratkowski (as, kl, bkl, cbkl),
Chris Brown (p, elektronica),
William Winant (vib, mar, perc)
+ Gerhard E. Winkler
(computer, elektronica).

'Fo(u)r Alto', de titel van de eerste van deze drie cd's verwijst naar een klassieker uit de twintigste-eeuwse improvisatiemuziek: 'For Alto', het eerste solosaxofoonalbum van Anthony Braxton. De overeenkomst tussen de plaat van de Duitse rietblazer Frank Gratkowski en het werk van de Amerikaan zit hem in twee dingen: het instrument (altsaxofoon) en het zoeken naar een nieuw idioom hiervoor. Het grootste verschil zit hem in het aantal muzikanten: Fo(u)r Alto (tevens de naam van de groep) bestaat uit vier altsaxofonisten. Het is een verrassende en tegelijk geniale bezetting, want het klinkend resultaat is behoorlijk anders dan dat van een regulier saxofoonkwartet (dat meestal uit sopraan, alt, tenor en bariton bestaat). Maar daar houdt Gratkowski niet op met zijn vernieuwingsdrang. Hij bouwt zijn klankwereld vooral met microtonale muziek – dat wil zeggen: gebruikmakend van toonafstanden die tussen de twaalf van de Westerse stemming liggen. In het slotstuk van de plaat, 'Sound 1', zetten de blazers hun noten niet hoorbaar aan, en de microtonen gaan een wonderbaarlijk muzikaal oorspel aan. Hoes-tekstschrijver Reinhard Kager vergelijkt het met de schakeringen van een ijskristal, waarin je telkens nieuwe lichtinvallen ziet. Het klinkt in elk geval ongehoord en ijzig mooi, en roept associaties op met oscillerende elektronica of een merkwaardig ontregelde accordeon. De enige groep die wel eens vergelijkbare klankvelden produceerde, was de Franse formatie Urban Sax, die in de jaren zeventig en tachtig met een groot aantal saxofonisten opzien baarde. Gratkowski is echter een veel groter componist dan de leider van dat Franse ensemble, Gilbert Artman. Waar Urban Sax op den duur een trucje werd, blijft Fo(u)r Alto fascineren, met name in het laatste stuk. Luister (en kijk) naar een fragment van 'Sound 1': <http://youtu.be/ONrHYeRytX0>.

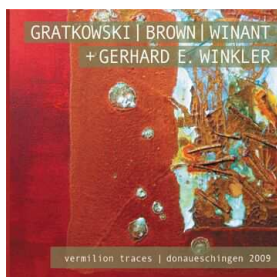
'Het stuk 'Sound 1' heeft de schakeringen van een ijskristal, waarin je telkens nieuwe lichtinvallen ziet. Vergelijkbare klankvelden produceerde eens de formatie Urban Sax.'

Ook voor zijn kwartet componeert Gratkowski boeiende stukken, die het allerbeste uit de topbezetting naar boven halen. Trombonist Wolter Wierbos toont er zijn veelzijdigheid, van knarsende weerbarstigheid tot fluweelzacht getoonzette lyriek. Bij de leider treffen we een soortgelijk spectrum aan. In 'Lied/Song' komt hij met een lieflijke almelodie die net zo makkelijk uit de saxofoon van Michael Moore had kunnen komen. Hij weet echter ook een onderaards gereutel uit zijn contrabasklarinet te halen, dat in het titelstuk van '**Le Vent Et La Gorge**' een fascinerende oersoep creëert. Bassist Dieter Manderscheid is een zangerige strijker, zoals hij in een aantal ongegeleide intro's nadrukkelijk laat merken. Hij kan echter ook verrukkelijke, hoekige grooves neerzetten die met het precisiedrumwerk van Gerry Hemingway tot opzweepende resultaten leiden. Alles komt aan de orde in de achtdelige suite die het album opent: 'Harm-oh-nie'. Geestige, Stravinsky-achtige marsen, minimalistische klankverkenningen, bitterzoete lyriek en een dynamiek die van fluisterzacht tot kneiterhard kan gaan.

Die dynamiek is ook een sterke troef van het trio dat Gratkowski ten tonele voerde op de Donaueschinger Musiktage van 2009. De Amerikanen Chris Brown (piano en elektronica) en William Winant (mallets en percussie) storten zich met de Duitser op de **...lees verder op de volgende pagina**

VERVOLG CD-RECENSIES

Vervolg vorige pagina:

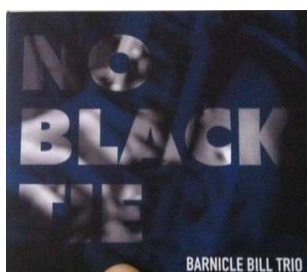

afpraakloze vrije improvisatie, waarin met name de elektronica een onderscheidende factor is. Op de tweede schijf van deze dubbel-cd voegt de Oostenrijkse elektronica-componist Gerhard E. Winkler zich bij hen voor een uitvoering van zijn compositie 'Bikini. Atoll' voor computer, live elektronica en improvisatoren. Het is op de plaat een volstrekt logische combinatie, want de muziek die het drietal zonder de Oostenrijker maakt, sluit naadloos aan bij diens hersenspinsels. Het enige verschil is dat 'Bikini atoll' her en der een duidelijker gecomponeerde indruk maakt dan de improvisaties van het drietal. Die laatste herbergen overigens wel een klankwereld die dichter bij de moderne gecomponeerde muziek dan bij de jazz ligt.

Herman te Loo

Maak kennis met Frank Gratkowski: <http://bit.ly/W5kyCY>

BARNICLE BILL
No Black Tie
Try Tone

Bezetting:

Miguel Martinez (as),
 Mark Haanstra (ac. bg),
 John Engels (d).

Barnicle Bill is een interessant bandje. Het is een trio bestaande uit de fel blazende Miguel Martinez, de onverstaanbaar bassende Mark Haanstra en 'oude knakker' John Engels achter de potten en pannen, zoals hijzelf badinerend pleegt te zeggen. Met zijn drieën vertegenwoordigen ze bijna drie generaties. Hun eerste cd kwam in 2010 als een donderslag bij heldere hemel. Twee leraren van het Conservatorium in Groningen die samen spelen doen dat ook een keer op bezoek bij John Engels en ziedaar: Barnicle Bill is geboren. Nu drie jaar later is er het album 'No Black Tie' met een live-opname uit de gelijknamige jazzclub in Kuala Lumpur (Maleisië).

Thelonious Monk is vertegenwoordigd met de nummers 'Brilliant corners' en 'Straight no chaser'. 'Dr. Jekyll' van Jackie McLean is een ander stuk. Zelfs Ellington staat op de lijst, met 'Vancouver lights'. 'Three little words' wordt heel gedecideerd in een sneller tempo gespeeld dan je gewend bent van bijvoorbeeld Lester Young.

Even had ik het idee dat deze cd rustiger van opzet was dan de eerste, maar bij nadere bestudering ontdekte ik dat het verschil tussen beide cd's eigenlijk minimaal is. Natuurlijk, een live-opname is geen studio-opname. Verder staan op de nieuwe plaat enkele minder bekende stukken (Miguel Martinez heeft enkele composities geschreven), maar het avontuur is gebleven. Opvallend is dat dezelfde compositie van Jackie McLean op het debuutalbum als 'Dr. Jackle' door het leven gaat en nu als 'Dr. Jekyll' staat genoteerd.

Naar eigen zeggen is Barnicle Bill 'meer volwassen' geworden. Ik zou zeggen, ze hebben elkaar nog meer leren aanvoelen. Hun muziek is wat meer overwogen en zekerder. Misschien is deze cd iets minder sensationeel, omdat de verrassing van 'de eerste cd' eraf is. Het niveau van hun eerste hebben ze echter dik vastgehouden. De muziek van Barnicle Bill blijft aantrekkelijk.

Hessel Fluitman

Zo klinkt het trio Barnicle Bill: <http://bit.ly/wB7xbx>

SOSAFOON OF TUBA

In de recensie van de cd 'In Full Colour' van De Jongens **Driest Brass Quintet** (Jazzflits 192) is een storende fout geslopen. Onder het kopje 'bezetting' wordt Arno Bakker als bespeler van de sousafoon genoemd. In de tekst wordt gesproken over de aanwezigheid van een tuba. Dit laatste is onjuist. Bakker is te horen op sousafoon. Met dank aan lezer Kees van Veldhuizen uit Breda voor zijn oplettendheid.

CONCERTVERSLAGEN

TALKING COWS

Bezetting:

Frans Vermeerssen (ts),
Robert Jan Vermeulen (p),
Dion Nijland (b),
Yonga Sun (d).

Datum en plaats:

17 februari 2013,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

The Talking Cows lijkt misschien een nieuwe groep, maar bestaat toch al bijna tien jaar. Tenorist Frans Vermeerssen en pianist Robert Jan Vermeulen gaven (en geven) les op Artez, het Conservatorium in Arnhem. Samen met enkele afgestudeerde leerlingen, Dion Nijland op contrabas en Yonga Sun op drums, hebben ze destijds dit kwartet gestalte gegeven. Meteen al in het eerste nummer, 'Dinner is served', speelden de groepsleden nauw aaneengesloten. Tempowisselingen, 'breaks', 'power', het maakte niet uit: als een wolk spreekuilen zwenkten de vier door het stuk. Het leek alsof ze in een collectieve improvisatie door een muzikaal doolhof zwierven.

Talking Cows met v.l.n.r. Yonga Sun, Frans Vermeerssen, Robert Jan Vermeulen en Dion Nijland. (Persfoto)

Vervolgens was het de beurt aan 'Most def!', Amerikaans voor 'zeker weten!'. Net zoals in het openingsnummer speelde Vermeerssen op zijn tenorsaxofoon die natuurlijke, logische lijnen waar deze muzikale verhalenverteller het patent op lijkt te hebben. Robert Jan Vermeulen beperkte zich in zijn pianosolo tot het in detail uitbenen van een ritmisch motiefje. Hij werd daarbij met veel plezier begeleid door Yonga Sun, de drummer die zo nu en dan met zijn her en der geplaatste accenten probeerde om de pianist te ontregelen. Maar de slagwerker zorgde er ook voor dat iedereen de ruimte kreeg om zijn eigen ding te doen. Hij overheerste niet, doordat hij het volume van zijn spel op een aangename stand hield. De bassist volgde ook zijn eigen weg, maar vergat niet om de ritmische basis intact te houden. De verschillende benaderingen van de vier groepsleden pasten in Leeuwarden als een puzzel in elkaar. Gezamenlijk ontvouwen ze een mooi vergezicht. Talking Cows sloot het concert af met 'Mooing around'. Niet op de slome wijze zoals koeien plegen te doen, maar in een bliksemtempo. Zonder de controle over de muziek te verliezen. Dat was tekenend voor het hele concert.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

FAY CLAASSEN MET DIG D'DIZ

Bezetting:

Fay Claassen (voc),
Jan Menu (bs),
Maarten van de Grinten (g),
Jan Voogd (b).

Datum en plaats:

20 januari 2013,
Platformtheater,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Op weg naar Groningen had ze sneeuwstormen moeten trotseren. Maar gelukkig had Fay Claassen doorgezet, want begeleid door Dig d'Diz was ze een aangename verrassing voor het kleine, maar enthousiaste publiek in het Groningse Platformtheater. De zangeres bracht een gevarieerd programma waarin je vaak Chet Baker en Gerry Mulligan leek te horen, maar waarin ook succesvolle uitstapjes naar bijvoorbeeld de Braziliaanse componist Hermeto Pascoal werden gemaakt. Die liet zich door allerlei natuurfenomenen inspireren, zodat gitarist Maarten van de Grinten in Pascoals nummer klonk alsof hij in een waterput zat. Ook liet Claassen haar terechte voorliefde voor Abbey Lincoln zien.

Fay Claassen verraste het publiek.
(Foto: Willem Schwertmann)

Maarten van de Grinten schitterde in het nummer 'One trick pony'.
(Foto: Willem Schwertmann)

Fay Claassen werd uitstekend begeleid. Dig d'Diz is een fenomenaal trio van bas, gitaar en baritonsax. Gitarist Van de Grinten schitterde in het 'bluesy' 'One trick pony'. Jan Menu liet de wat zeldzaam wordende baritonsaxofoon van zijn beste kant zien. Tegen het einde van het concert werd nog een poging gedaan om de vervlogen tijden van de Nederlandse 'jazz en poetry' te laten herleven, wat maar matig aansloeg. Een jazzversie van Doe Maar's 'Is dit alles?' compenseerde dit ruimschoots. Het publiek zeurde om een toegift. Die werd pas gegeven toen een aantal in de zaal aanwezige zangeressen zich aan een close-harmony-versie van het Doe Maar-nummer begonnen te wijden. 'Is you is or is you ain't my baby' werd de swingende toegift!

Bart Hollebrandse

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

KEES VAN KOOTEN MET THE PLOCTONES

Bezetting:

Anton Goudsmit (g),
Efraïm Trujillo (sax),
Jeroen Vierdag (b),
Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

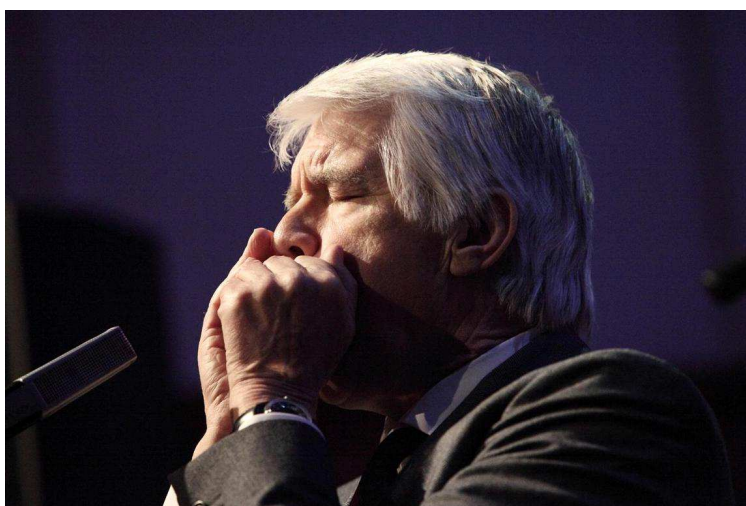
26 januari 2013,
Jazzkerk, Aartswoud.
(zie ook pagina 1)

Kees van Kooten op trombone...

The Ploctones en Kees van Kooten. (Foto: Joke Schot)

... en op mondharmonica. (Foto's: Joke Schot)

Anton Goudsmit amuseert zich. (Foto: Joke Schot)

"Ik ga niet onnozel staan spelen, de mensen hoeven niet bang te zijn", had Kees van Kooten tevoren aan het Noordhollands Dagblad laten weten. Dat wilde niet zeggen dat hij zijn mondharmonica en trombone in de tas liet. Zijn optreden met The Ploctones was een eenmalige aangelegenheid.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

AMSTERDAM SINFONNIETA WOUTER HAMEL, KRIS BERRY, RUBEN HEIN

Datum en plaats:

17 januari 2013,
De Oosterpoort,
Groningen.

De grote zaal was tot de nok toe gevuld met een gemêleerd publiek. Het jaarlijks terugkerende programma 'Breder dan Klassiek' van het Amsterdam Sinfonietta trok liefhebbers van klassiek, soul en jazz. In een Night of the Proms-achtige avond begeleidden zij drie Nederlandse vocalisten en speelden als intermezzo soepele klassieke werken van Debussy en Schumann. Zanger-pianist Ruben Hein bracht naast zijn hits als 'Elephants' een mooie ode aan zijn idool Bill Withers met het nummer 'Harlem'. De jazz is bij Hein nooit ver weg. Zeker niet als hij achter de piano gaat zitten.

Kris Berry. (Foto: Hanna Hermans)

Na Hein was het de beurt aan de Curaçaose zangeres Kris Berry, die met aanstekelijke vrolijkheid wisselde tussen een vaudeville-versie van The Andrews Sisters en een nostalgische Billie Holiday. Laten we hopen dat ze zich in de toekomst vooral op die laatste gaat richten.

Wouter Hamel liet horen dat hij na het tekenen van een belangrijk platencontract bij Decca inmiddels de hele wereld bereist en bespeelt. Hij bracht nummers over Amsterdam, Parijs en in 'Don't ask' een Amerikaanse ode aan Bill Clinton en Monica Lewinsky. Met de souplesse van Sinatra liet Hamel zien dat hij hard op weg is de wereld te veroveren.

'Wouter Hamel liet horen dat hij hard op weg is de wereld te veroveren.'

Het Sinfonietta was voor deze tournee uitgebreid met een ritmesectie waarin Berry's componist en tekstschrijver, de gitarist Paul Willemsen schitterde. Waar de klassieke strijkers hier en daar wat moeizaam de swing wisten te vinden, stuurde Willemssen dat soepel en efficiënt bij.

De vocalisten sloten de avond af met uitstekende 'close Harmony' waarbij ook de zaal betrokken werd. In het nummer 'Give me wine' bood zelfs een bezoeker een glas aan. En tot slot, zoals hoort bij de Proms: een uitbundige staande ovatie!

Bart Hollebrandse

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

NEW YORK CALLING

BACK IN THE DAYS

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Nu ik alle bekende jazzclubs regelmatig heb bezocht, ben ik een zoektocht gestart naar de geheime, weggestopte bars met goede livemuziek. De plekken waar je eerst twee trappen naar beneden moet lopen of waar vijf keer aanbellen de geheime code is om toegelaten te worden. Ik ben benieuwd of ze bestaan... Drie weken geleden kreeg ik een tip van iemand om eens naar een bar in East Village te gaan. Daar zou elke maandag geweldige jazz worden gespeeld door onbekende grootheden en jonge bebopfanaten. Geen entreeprijs, geen minimum aan drankjes, gewoon muziek.

De bar zit tussen avenue A en B in en op de weg ernaartoe loop ik langs het huis waar Charlie Parker van 1950 tot 1954 woonde. Een buurt vol jazztraditie, die wordt voortgezet in 11th Street Bar. Tijdens het voetbalseizoen komt de NY Supporters Club van FC Liverpool hier bijeen, maar elke maandag is er livejazz onder leiding van pianist Richard Clements.

'Drie weken geleden kreeg ik een tip van iemand om eens naar een bar in East Village te gaan. Daar zou elke maandag geweldige jazz worden gespeeld door onbekende grootheden en jonge bebopfanaten.'

Er zitten een paar mensen aan de bar en helemaal achterin zie ik een piano, drumstel en contrabas staan. Mijn tipgever vertelde me dat hier de muzikanten spelen die vroeger met grote namen de wereld over toerden, maar om welke reden dan ook zelf niet bekend zijn geworden. Aan de bar raak ik aan de praat met Charles Davis, een oudere man die tenorsaxofon speelt. Ik zeg dat ik uit Nederland kom: "Oh, Amsterdam! I've been there many times. I used to play a lot in a club called The Bimhuis with Philly Joe." Hij blijkt zijn carrière op zijn achttiende te zijn begonnen in de band van Billie Holiday en daarna speelde hij twee jaar met Dinah Washington. Als hij wegloopt 'google' ik hem en zie vluchtig een paar namen met wie hij ook heeft gewerkt: Kenny Dorham, Ahmad Jamal, Ben Webster, Max Roach, Freddie Hubbard, John Coltrane, Clifford Jordan...

De band begint met spelen en blijkt een mix te zijn van oude mannen als Charles Davis en jonge 'cats' van mijn leeftijd. Ze hebben niet gerepeteerd, maar ook de jonge jongens spelen de ingewikkelde en onbekende 'bebop heads' zonder enige moeite mee. Tijdens de solo's zie ik ze bewonderend naar de oude mannen kijken. Net als ik horen ze ook de diepe doorleefde klanken die je af en toe kippenvel bezorgen. Van de tien stukken die ze in de eerste set spelen, herken ik alleen 'Reeds and I'. Vanuit mijn ooghoek zie ik een oud, krom lopend mannetje binnenkomen met wit kroeshaar. Ik herken Barry Harris meteen en Richard Clements staat op om ruimte te maken achter de piano. Mister Harris speelt een Monk-achtig intro voor 'Somebody loves me' en tijdens het luisteren reis ik terug in de tijd. Even is het alsof Charlie Parker hier nog om de hoek woont en als ik heel, heel goed kijk zie ik naast Charles Davis Billie Holiday staan.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 18 februari 2013

1 Jackie Ryan

Listen Here (Open Art)

2 Terri Lyne Carrington

Money Jungle: Provocative In Blue (Concord)

3 Ian Hendrickson-Smith

The Soul Of My Alto (Cellar Live)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

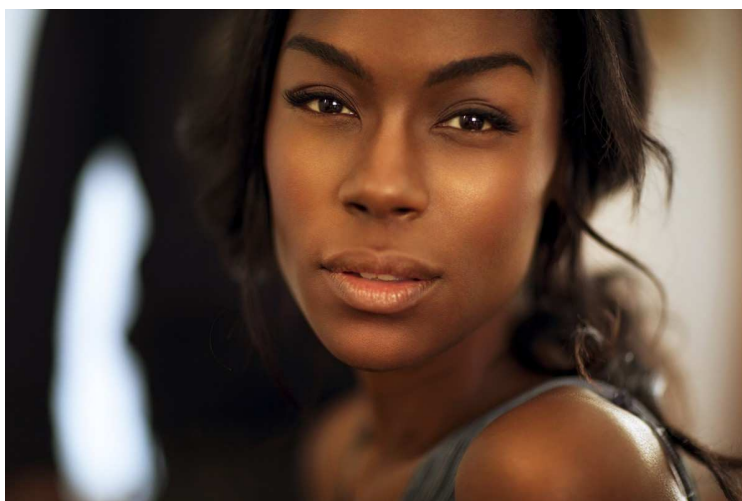
JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis en Roos Plaatsman. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

Giovanca treedt op in Spant! (Foto: Yamandu Roos)

RABOBANK GOOIS JAZZFESTIVAL

Spant!, Bussum

23 maart 2013

(<http://www.gooisjazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Wouter Hamel, **Giovanca**, Shirma Rouse, Oosterdok 4, Peter Beets, Rob Mostert Hammondgroep, Clare Foster & Mike del Ferro Trio en Jula Aimée.

INTERNATIONAL JAZZ FESTIVAL MIDDELBURG

Abdijplein, Middelburg

18 tot en met 20 mei 2013

(<http://www.jazzfestivalmiddelburg.nl>)

Met onder anderen: Stephanie Francke, Ntjam Rosie, Kurt Elling, Mike Stern/ Bill Evans, Tin Men & the Telephone, Benjamin Herman, The Bad Plus, Gregory Porter, Bruut! en Joshua Redman.

Let op: tot 1/3 kost een driedagenkaart maar 43 euro.

OVERLEDEN

Paul Tanner, 5 februari 2013 (95)

Amerikaans trombonist. Overleden in Carlsbad CA. Tanner speelde trombone bij Glenn Miller en lead trombone in tal van studio-orkesten aan de westkust. Belangrijk als leraar en schrijver van muziekmethodes. Kreeg belangstelling voor de 'theremin' (handgebaren omzetten in geluiden) en ontwikkelde die verder door gebruik van elektronica. Bekend is het gebruik ervan in de plaat 'Good Vibrations' van de Beach Boys in 1966

Pat Halcox, 4 februari 2013 (82)

Brits trompettist. Vermoedelijk in Londen overleden. Speelde langer dan een halve eeuw in de band van Chris Barber. Was rond 1960 in diverse Engelse films te zien en te horen.

Donald Byrd, 4 februari 2013 (80)

Amerikaans trompettist. Byrd was een van de voormannen van de hardbop, speelde op tal van platen voor Savoy, Prestige, Riverside en Blue Note. Werd hier in 1956 bekend door de Philips-lp van de Jazz Messengers. In de jaren zeventig deed hij een knieval voor meer commerciële vormen. Legde zich toe op muziekeducatie, waarin hij promoveerde.

jjm

NIEUWS

Bram Stadhouders.
(Foto: Mark van Vugt)

Bram Stadhouders op tournee met Nederlands Kamerkoor

Gitarist Bram Stadhouders zal dit en volgend jaar een tiental concerten met het Nederlands Kamerkoor geven. De première is op 9 maart in De Doelen in Rotterdam. De combinatie voert het project 'Hensis' uit. Hensis ontstond uit de Compositie-opdracht van het North Sea Jazz Festival die Stadhouders in 2012 kreeg. Hij schreef zijn werk voor acht zangers van het Nederlands Kamerkoor en zijn improvisatietrio van gitaar, drums (Onno Govaert) en elektronica (David Hoogerheide). 'Hensis' zal ook te zien zijn op de Music Meeting in Nijmegen en November Music in 's Hertogenbosch. Stadhouders wil het project ook in het buitenland uitvoeren. Het Wrocław Philharmonic Choir uit Polen en Theatre of Voices uit Denemarken hebben al interesse getoond. Van het live-optreden op het North Sea Jazz Festival 2012 wordt een cd geproduceerd, die dit jaar bij Challenge Records verschijnt.

Chris Barber in april in Nederland

De Britse trombonist Chris Barber (82) zal vanaf medio april een tournee langs Nederlandse schouwburgen maken. Met zijn Big Chris Barber Band doet hij onder meer Rijswijk, Deventer, Zaandam en IJmuiden aan. Het orkest telt tien man, onder wie de Nederlandse saxofonist-klarinetist Bert Brandsma, die sinds 2012 bij Barber speelt. Chris Barber verzorgt jaarlijks ruim honderd theatervoorstellingen.

VARIA

KEEP AN EYE INTERNATIONAL JAZZ AWARD Conservatorium van Amsterdam, Bimhuis 28 maart, 4 tot en met 7 april 2013 (<http://bit.ly/YcBBCx>)

De Keep an Eye International Jazz Award is een concours voor jazzstudenten van de Temple University Philadelphia, de Juilliard School of Music New York en het Conservatorium van Amsterdam. In twee halve finales (28 maart en 4 april) worden de Amsterdamse studenten geselecteerd die het in de finale gaan opnemen tegen de bands van de Amerikaanse conservatoria. De finalisten krijgen coaching van de Amerikaanse drummer Carl Allen.

DE UITDAGING

Deventer, Amersfoort, Rotterdam, Tilburg

Data: <http://trapperdetrap.nl/Parea/downloads/deuitdaging.pdf>

Thijs Borsten is grondlegger van het project De Uitdaging. Nog op vier plaatsen in het land (voor data zie de bovenstaande link) verschijnt hij de komende maanden op podia om twee vertegenwoordigers van verschillende muziekculturen met elkaar muziek te laten maken. "Het is zowel een muzikaal als een humoristisch en humaan concept", aldus Borsten. "Gezamenlijke drijfveren als liefde, heimwee, angst en verdriet zijn de thematische aanknopingspunten voor onverwachte muzikale performances. Aan de hand van verrassende vragen en opdrachten worden zeer uiteenlopende artiesten in verschillende rondes uitgedaagd met elkaar het avontuur aan te gaan. Hoe klinkt een Afrikaans liefdeslied begeleid door een aria van Monteverdi? Kan een flamencozangeres een Klezmer-lied zingen?" Constante factor in het geheel is het trio van Thijs Borsten met Xander Buvelot op bas en Arno van Nieuwenhuizen op drums. Tijdens elke Uitdaging begeleiden zij ook een lokaal talent voor wie het podium voor vijf minuten wordt ingeruimd.

DORDTSE JAZZPRIJS 2013

**Jazzpodium DJS
10 juni 2013**

Tot 15 maart aanstaande kunnen muziekstudenten en pas afgestudeerde musici zich inschrijven voor de Dordtse Jazzprijs 2013. De finale van deze wedstrijd vindt op 10 juni in Jazzpodium DJS plaats. De eerste prijs bedraagt 1.000 euro. Verder mag de winnaar optreden bij DJS en tijdens North Sea Round Town in Rotterdam. Aan de hand van demo's worden de finalisten gekozen. Verplicht nummer is Thelonious Monks 'Blue Monk'. Musici kunnen hun interesse kenbaar maken via de e-mail van DJS. Ze ontvangen dan een inschrijfformulier: <http://www.jazzpodiumdjs.nl/page.php?id=64>

WEDSTRIJD VOOR BIGBANDS

**Laurentplein, Gent
22 tot en met 29 juli 2013**

Tijdens de komende Gentse feesten houdt Muziekmozaïek een wedstrijd voor bigbands. Elke middag zal één bigband aan de beurt komen. Op 22, 23, 25, 26 en 29 juli. De jury zal bestaan uit professionele muzikanten uit de bigbandsector. Zij zullen elke band ook een individuele beoordeling geven. Meer info is te verkrijgen via info@muzmoz.be.